

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 652

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 13 septembrie 2011

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 858 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate

2–3

Decizia nr. 918 din 5 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

4–5

Decizia nr. 955 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

6–7

Decizia nr. 981 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora,

pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

8–10

Decizia nr. 991 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale

10–12

Decizia nr. 1.031 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 319 din Codul de procedură civilă, ale art. 67 și art. 68 din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic și ale art. 89—96 din Legea învățământului nr. 84/1995

13–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 858**

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Milorad Cirici, Drenca Cirici și Olivera Jagoda Cirici în Dosarul nr. 4.807/30/2009 al Tribunalului Timiș — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.311D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.419D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, excepție ridicată de Vasile Boca în Dosarul nr. 2.174/95/2007 al Tribunalului Sibiu — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 dispune conexarea Dosarului nr. 4.419D/2010 la Dosarul nr. 4.311D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 20 octombrie 2010 și 27 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 4.807/30/2009 și nr. 2.174/95/2007, **Tribunalul Timiș — Secția penală și Tribunalul Sibiu —**

Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și, respectiv, art. 13² din Legea nr. 78/2000 și a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate.

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Milorad Cirici, Drenca Cirici, Olivera Jagoda Cirici și Vasile Boca, având ca obiect soluționarea unor cauze penale în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunilor reglementate de textele de lege criticate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000 contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (12) referitoare la legalitatea pedepsei și ale art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare, deoarece, pe de o parte, aceeași faptă poate fi încadrată în mod arbitrar în două norme de incriminare distincte, cu pedepse și tratamente diferite și, pe de altă parte, legea nu dă o definiție cu caracter univoc noțiunii de avantaj patrimonial sau nepatrimonial.

De asemenea, prevederile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3), ale art. 24 alin. (1) și ale art. 23 alin. (1) și (11) referitoare la libertatea individuală și la principiul prezumției de nevinovăție, deoarece generalizează excesiv modul în care poate fi săvârșită infracțiunea, fapt care nu permite destinatarilor legii să prevadă într-o măsură normală consecințele penale pe care le poate atrage un act determinat.

Tribunalul Timiș — Secția penală și Tribunalul Sibiu — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, precum și dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 29 ianuarie 2003, care au următorul conținut:

— Art.13² din Legea nr. 78/2000: „*Infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și infrațiunea de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un avantaj patrimonial sau nepatrimonial, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani.*”;

— Art.7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003: „*Inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.*”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (1), (11) și (12) referitoare la libertatea individuală, la principiul prezumției de nevinovăție și la legalitatea pedepsei și ale art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare.

Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.441 din 4 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 20 din 10 ianuarie 2011, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000. Cu acel prilej, Curtea a arătat că principiul legalității incriminării și cel al legalității pedepsei impun prevederea atât a faptei, cât și a pedepsei. Din această perspectivă, analizând textul art. 13² din Legea nr. 78/2000, nu se poate ajunge la constatarea că legea nu ar prevedea fapta sau pedeapsa. Dimpotrivă, potrivit textului legii, infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și

infrațiunea de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, în care este implicată o persoană dintre cele prevăzute la art. 1, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Așa fiind, dispozițiile criticate conțin suficiente repere pentru a se putea considera că acestea sunt „previzibile” și suficient de clare în definirea faptei și a scopului ilicit al acesteia, în consecință, și sub acest aspect excepția urmează a fi respinsă.

Totodată, previzibilitatea și predictibilitatea unei norme presupun că destinatarul acesteia are reprezentarea unei astfel de calități în virtutea căreia este obligat să-și modeleze conduita. Prin urmare, faptul că prevederile legale criticate se aplică tuturor persoanelor care exercită atribuții de control, potrivit legii, are indubitabil un înțeles univoc, legiuitorul nefiind obligat, pentru a consfinți caracterul constituțional, să procedeze la o enumerare exhaustivă a acestora.

Totodată, prin Decizia nr. 132 din 21 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 24 martie 2008, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003, statuând că prin textul legal criticat se incriminează fapta de inițiere sau constituire a unui grup infracțional ori fapta de a adera sau sprijini un astfel de grup. Așa fiind, scopul grupului infracțional este acela de a comite fapte antisociale incriminate ca atare în Codul penal ori în legi speciale, prin aceasta legiuitorul răspunzând nevoilor societății și având în acest sens, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, deplina libertate de reglementare.

Curtea a mai reținut că, prin art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003, legiuitorul a reglementat o specie de infrațiune subordonată unei categorii infracționale de gen anume determinate, textul neconținând elemente de natură a crea confuzii de interpretare. În sfârșit, Curtea a arătat că nu este competentă a pronunța decizii de interpretare și aplicare a legii, acesta fiind, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție, atributul exclusiv al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, excepție ridicată de Milorad Cirici, Drenca Cirici și Olivera Jagoda Cirici în Dosarul nr. 4.807/30/2009 al Tribunalului Timiș — Secția penală și de Vasile Boca în Dosarul nr. 2.174/95/2007 al Tribunalului Sibiu — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 918

din 5 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța în Dosarul nr. 2.198/118/2010 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.198/118/2010, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța într-o cauză având ca obiect acordarea unor despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, arătând că acestea creează discriminare, pe de o parte, între persoanele condamnate politic, care au suferit regimuri de detenție, și cele supuse unor măsuri administrative asimilate acestora, întrucât legiuitorul nu face distincția între cele două categorii de victime ale regimului comunist, iar pe de altă parte, între persoanele care au obținut o minimă reparație înaintea datei intrării în vigoare a Legii nr. 221/2009 și cele care obțin astfel de despăgubiri după această dată.

Se arată, de asemenea, că răspunderea statului trebuie să respecte principiul proporționalității, iar posibilitatea compensării prejudiciului moral cu o sumă de bani stabilită cu acest titlu are drept scop nu atât repunerea victimei într-o situație similară cu cea avută anterior, cât asigurarea unei satisfacții de ordin moral, ce implică, totodată, recunoașterea de către stat a caracterului abuziv al măsurilor în cauză, principiu avut în vedere de legiuitor atât cu prilejul adoptării Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în

prizonieri și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, cât și cu ocazia adoptării Legii nr. 221/2009.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 111 alin. (1) și art. 138 alin. (5), se susține că impactul financiar al prevederilor criticate asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung, este defavorabil, implicând majorări ale cheltuielilor bugetare, ce sunt greu de cuantificat având în vedere că nu se cunoaște cuantumul despăgubirilor ce pot fi acordate persoanelor îndreptățite. Se face trimitere în acest sens la Decizia Curții Constituționale nr. 36 din 2 aprilie 1996, precum și la prevederile art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice. Se arată astfel că expunerea de motive a Legii nr. 221/2009 nu a fost însoțită de fișa financiară a actului normativ, singura analiză financiară fiind cea prevăzută la Secțiunea a 4-a intitulată „Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung”, nefiind respectate dispozițiile art. 111 alin. (1) și art. 138 alin. (5) din Constituție, iar legea fiind adoptată după 2 ani de la data analizei în cauză, ce cuprindea modificările cheltuielilor bugetare în anii 2008, 2009, 2010 și 2011.

Dincolo de faptul că analiza financiară din expunerea de motive devenise caducă prin trecerea celor 2 ani până la adoptarea legii, această analiză nu satisface, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, exigențele constituționale și legale, întrucât are un caracter formal, fără acoperire reală, estimând că numărul cererilor de acordare a unor prejudicii morale nu avea să fie mai mare de 10.000, iar valoarea acestor despăgubiri nu avea să depășească suma de 33.000 lei pentru fiecare persoană. Or, pe de o parte, până în luna ianuarie 2010, după 6 luni de aplicare a Legii nr. 221/2009, doar pe rolul Tribunalului Constanța existau 600 de cauze cu un asemenea obiect, putându-se estima că numărul acestora va fi de aproximativ 3.600 la sfârșitul perioadei de 3 ani, iar pe de altă parte, instanțele judecătorești — în lipsa unor criterii legale de cuantificare a despăgubirilor — au obligat statul la plata unor despăgubiri de zeci de ori mai mari decât cele estimate, în valoare de 600.000 euro.

Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție, se arată că art. 104 din Tratatul de la Maastricht impune statelor membre obligația generală de a evita deficitele publice excesive, raportul dintre datoria publică și produsul intern brut neputând depăși valorile de referință stabilite, respectiv 3% pentru raportul dintre deficitul public prevăzut sau real și produsul intern brut. Or, această proporție va fi depășită prin acordarea de către stat a despăgubirilor prevăzute de Legea nr. 221/2009, aceste fonduri neputând fi asigurate prin alocarea unor sume suplimentare de la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului sau prin rectificări bugetare.

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 41 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se arată că, statuând în echitate, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a adoptat o poziție moderată

prin acordarea, cu titlu de reparație morală, a unor sume rezonabile.

Tribunalul Constanța — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), se apreciază că dispozițiile criticate nu creează discriminări, instanțele judecătorești având obligația de a aplica prevederile Legii nr. 221/2009 prin raportare la circumstanțele fiecărei cauze.

Cu privire la pretinsa încălcare a prevederilor art. 111 alin. (1) coroborate cu cele ale art. 138 alin. (5) din Constituție, se susține că norma constituțională de la art. 138 alin. (5) a fost interpretată în sensul obligativității stabilirii, în bugetul național, a sursei de finanțare, chestiunea acoperirii resurselor financiare din suma stabilită fiind considerată a ține de atribuția Guvernului, care procedează la rectificări bugetare sau la suplimentarea alocațiilor bugetare din fondul de rezervă al statului. În acest sens, sunt invocate deciziile Curții Constituționale nr. 515 din 24 noiembrie 2004 și nr. 1.056 din 14 noiembrie 2007, arătându-se, totodată, că impactul executării hotărârilor judecătorești având ca obiect acordarea unor despăgubiri conform prevederilor Legii nr. 221/2009 nu a fost estimat, că o astfel de estimare poate fi făcută numai atunci când există criterii legale de cuantificare și o limită maximă a despăgubirilor ce pot fi acordate și că, în lipsa acestora, neexecutarea hotărârilor judecătorești poate determina condamnarea statului român de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, fapt ce ar avea implicații semnificative, inclusiv asupra bugetului de stat.

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție, se afirmă că autorul excepției se raportează la calcule pe care instanța nu are competența să le verifice, acestea fiind relevante doar în faza executării silite a hotărârilor judecătorești.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța în Dosarul nr. 2.198/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009.

Din analiza dosarului, se observă că, în realitate, autorul excepției critică numai dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, dispoziții asupra cărora Curtea urmează să se pronunțe prin prezenta decizie.

Potrivit acestora: „ (1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la: [...]”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate se susține că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului, ale art. 138 alin. (5) potrivit căruia „Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare” și ale art. 148 alin. (2) referitor la integrarea în Uniunea Europeană, precum și prevederile art. 41 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la repararea echitabilă a prejudiciilor suferite ca urmare a încălcării unor drepturi fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Ulterior sesizării sale prin Încheierea din 8 aprilie 2010, prin deciziile nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, constatând că acestea sunt neconstituționale.

Potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit între momentul sesizării Curții Constituționale și momentul pronunțării instanței de contencios constituțional asupra excepției de neconstituționalitate, aceasta urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 955

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Georgel Burac în Dosarul nr. 981/235/2010 al Judecătoriei Gherla.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând cele reținute de Curte prin Decizia nr. 961 din 25 septembrie 2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 981/235/2010, **Judecătoria Gherla a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Georgel Burac într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate încalcă principiul imparțialității instanței care soluționează plângerea împotriva procesului-verbal, întrucât aceasta este formată numai din magistrați, funcționari ai statului. Precizează că legislația veche — exemplificând în acest sens cu prevederi ale Codului de procedură fiscală din 1942 — asigura imparțialitatea instanțelor chemate să verifice legalitatea actelor administrative prin includerea în „comisiunile de apel”, pe lângă un magistrat al tribunalului respectiv, și a unui delegat al fiscului, precum și a unui delegat al contribuabililor. În opinia sa, imparțialitatea judecătorilor care soluționează plângerile împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor este știrbită, de vreme ce aceste plângeri tind să anuleze sancțiuni

pecuniare care reprezintă surse de venit la bugetul consolidat al statului, buget din care sunt repartizate și cheltuielile cu salariile magistraților.

Judecătoria Gherla apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Precizează că amenzi aplicate prin procesul-verbal de contravenție constituie surse la bugetele locale și la bugetul de stat, în niciun caz nereprezentând o sursă din care să fie asigurate salariile magistraților. Arată că atât Constituția, cât și Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor oferă o serie de garanții care să asigure judecătorului independența și imparțialitatea.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare. Ulterior sesizării Curții Constituționale, textul a fost modificat prin art. IX din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, intrată în vigoare la 25 noiembrie 2010. În prezent, acesta are următoare redactare:

— Art. 34: „(1) *Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.*

(2) *Dacă prin lege nu se prevede altfel, hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi*

atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ a tribunalului. Motivarea recursului nu este obligatorie. Motivele de recurs pot fi susținute și oral în fața instanței. Recursul suspendă executarea hotărârii.”

Față de conținutul pe care textul de lege criticat îl avea la momentul ridicării excepției, Legea nr. 202/2010 a adăugat în cuprinsul alin. (2) al art. 2 din ordonanță sintagma „dacă prin lege nu se prevede altfel”, care, în contextul criticilor formulate, nu reprezintă o modificare semnificativă, de natură să altereze conținutul ideatic inițial al textului de lege supus controlului de constituționalitate.

Dispozițiile din Constituție invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 alin. (3) referitor la accesul liber la justiție și la dreptul la un proces echitabil, ale art. 124 alin. (2) potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți și ale art. 126 alin. (5) teza a doua, care prevede că, prin lege organică, pot fi înființate instanțe specializate în anumite materii, cu posibilitatea participării, după caz, a unor persoane din afara magistraturii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat instituie un ansamblu de reguli procedurale care reglementează soluționarea plângerilor formulate împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că acestea nu sunt de natură să îngreuească accesul liber la justiție și, totodată, satisfac pe deplin exigențele unui proces echitabil. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 768 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 16 iulie 2008, Decizia nr. 552 din 29 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 17 iunie 2010, sau Decizia nr. 1.350 din 19 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 817 din 7 decembrie 2010.

În ceea ce privește critica prin raportare la dispozițiile art. 124 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că nu este întemeiată. Curtea reține, sub acest aspect, că indemnizațiile judecătorilor nu sunt și nu pot fi influențate de nivelul încasărilor realizate din aplicarea de amenzi contravenționale. Aceasta, deoarece cuantumul indemnizațiilor magistraților este fix, fiind stabilit în

mod cert și obiectiv prin lege specială. Este evident caracterul tendențios al susținerii autorului excepției potrivit căreia imparțialitatea judecătorilor care soluționează plângerile contravenționale ar fi știrbită ca urmare a faptului că aceștia sunt tentați să refuze anularea sancțiunilor pecuniare aplicate de organul constatator, sub pretext că ar constitui surse de venit la bugetul statului, din care sunt repartizate și cheltuielile cu salariile acestora. Imparțialitatea judecătorilor reprezintă o caracteristică intrinsecă a actului de justiție, fiind o noțiune complexă, care exclude intervenția oricăror elemente de natură subiectivă și care implică, printre altele, echidistanța absolută a acestora. Or, dispozițiile art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care, astfel cum s-a arătat mai sus, reprezintă normele procedurale aplicabile soluționării plângerilor contravenționale, nu conțin niciun fel de elemente care să justifice apariția vreunor suspiciuni legate de imparțialitatea judecătorului, alegațiile autorului excepției fiind, din această perspectivă, neîntemeiate.

Curtea constată că nu poate fi primită nici critica prin raportare la dispozițiile art. 126 alin. (5) teza a doua din Constituție. În funcție de specificul anumitor tipuri de cauze, textul constituțional invocat permite legiuitorului să înființeze instanțe specializate, la care, potrivit Legii fundamentale, pot participa persoane din afara magistraturii. Așadar, în aplicarea acestor dispoziții constituționale, legiuitorul urmează să aprecieze care sunt materiile în care se impune o astfel de constituire a instanței. Faptul că soluționarea plângerilor contravenționale nu are loc în fața unei instanțe astfel alcătuite nu aduce, însă, atingere dreptului la un proces echitabil, procesul desfășurându-se cu respectarea tuturor garanțiilor procedurale specifice acestei caracterizări. Textul constituțional menționat nu impune participarea persoanelor din afara magistraturii la toate tipurile de cauze, ci oferă legiuitorului posibilitatea să aprecieze cu privire la necesitatea ca, în anumite materii, în vederea creșterii calității actului de justiție, să se apeleze la specialiști care să ajute instanța să pronunțe soluții corect fundamentate din punct de vedere științific, nu doar juridic.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Georgel Burac în Dosarul nr. 981/235/2010 al Judecătorei Gherla.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 981

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Maria Varvara Ilieș și Magdalena David în Dosarul nr. 1.831/108/2009 al Tribunalului Arad — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.831/108/2009, **Tribunalul Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Maria Varvara Ilieș și Magdalena David într-o cauză având ca obiect acordarea unor despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (2) cu privire la accesul liber la justiție.

În ceea ce privește pretinsa încălcare prin dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 a prevederilor art. 16 din Constituție, se susține că persoanele care au fost private de

libertate din motive politice sau împotriva cărora au fost luate măsuri administrative cu caracter politic înaintea datei de 6 martie 1945 sunt discriminate în raport cu cele care au fost supuse aceleiași categorii de măsuri în perioada reglementată de lege, respectiv 6 martie 1945—22 decembrie 1989, întrucât aceste două categorii de persoane se află în situații similare, dar beneficiază de un tratament juridic diferit în privința vocației la obținerea unor despăgubiri pentru prejudiciile morale suferite.

Referitor la pretinsa încălcare prin prevederile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 a dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2), se arată că textele criticate se aplică și litigiilor având ca obiect acordarea unor despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 221/2009, aflate în curs de soluționare la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, dispunând astfel și pentru trecut.

Cu privire la pretinsa încălcare prin dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 a prevederilor constituționale ale art. 16, se susține că textele criticate creează discriminare între persoanele cărora li se dă dreptul la repararea integrală a prejudiciului moral suferit și cele ale căror despăgubiri sunt plafonate potrivit acestei ordonanțe.

Tribunalul Arad — Secția civilă arată că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16, art. 111 alin. (1), art. 138 alin. (5) și art. 148 alin. (2).

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009.

Din analiza dosarului Curtea observă că, în realitate, autorii excepției critică dispozițiile art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009, în privința limitării perioadei de acordare a despăgubirilor la intervalul 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și prevederile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, cu privire la plafonarea sumelor ce fac obiectul despăgubirilor morale acordate. Prin urmare, potrivit prerogativelor sale, Curtea urmează să se pronunțe prin prezenta decizie asupra dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009 și asupra prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, care au următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009: „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la: [...]”;

— Art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010: „Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

«a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:

1. 10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;

2. 5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;

3. 2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea;»”;

— Art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010: „Dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate se susține că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (2) cu privire la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Referitor la critica formulată cu privire la neconstituționalitatea art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 402 din 24 martie 2011*,

nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, că legiuitorul este liber să opteze atât în privința măsurilor reparatorii, cât și a întinderii și a modalității de acordare a acestora, în funcție de situația concretă a persoanelor îndreptățite a beneficia de aceste despăgubiri, fără ca prin aceasta să se instituie un tratament juridic diferit pentru categoriile de cetățeni aflate în situații identice.

Criteriul temporal avut în vedere prin această lege reparatorie pentru a se constata caracterul politic al condamnării sau al măsurii administrative asimilate acesteia este departe de a fi unul aleatoriu sau arbitrar. Momentul 6 martie 1945 marchează instaurarea dictaturii comuniste, iar 22 decembrie 1989 vizează sfârșitul acesteia în România. Prin urmare, perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 este circumscrisă în totalitate perioadei dictaturii comuniste, astfel încât opțiunea legiuitorului de a edicta o lege reparatorie numai în privința persoanelor aflate în ipoteza art. 1 din lege este una justificată în mod obiectiv și rațional.

Așadar, este neîntemeiată critica potrivit căreia sintagma „referitoare la perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989”, regăsită în cuprinsul Legii nr. 221/2009, creează o situație discriminatorie, întrucât ar exclude din categoria persoanelor îndreptățite a beneficia de despăgubirile conferite prin legile speciale, respectiv Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, pe cele care au fost supuse condamnărilor și măsurilor administrative cu caracter politic luate înaintea datei de 6 martie 1945, legiuitorul fiind îndreptățit ca pentru situații deosebite să aplice un tratament juridic diferit.

Neexistând elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea în cauza de față.

2. Anterior sesizării sale, prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, constatând că acestea sunt neconstituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit anterior momentului sesizării Curții Constituționale, aceasta urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

*) Decizia nr. 402 din 24 martie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 12 august 2011.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Maria Varvara Ilieș și Magdalena David în Dosarul nr. 1.831/108/2009 al Tribunalului Arad — Secția civilă.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 991

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 26.637/325/2009, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 alin. (3) și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, precum și ale art. 18 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Z-Agrobeea” — S.R.L. din comuna Săcălaz, județul Timiș, într-un dosar având ca obiect validarea unei popriri.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate au caracter retroactiv, întrucât stabilesc grile de impozitare în funcție de veniturile pe care contribuabilii le-au avut la data de 31 decembrie 2008.

Dispozițiile art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 sunt nelegale, fiind în contradicție cu prevederile art. 4 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, care prevăd că orice modificare a acestui act normativ va intra în

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 alin. (3) și art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, precum și ale art. 18 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Z-Agrobeea” — S.R.L. din comuna Săcălaz, județul Timiș, în Dosarul nr. 26.637/325/2009 al Judecătoriei Timișoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

vigoare numai în prima zi a anului următor celui în care a fost adoptată prin lege. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 afectează îndatorirea cetățenilor de a contribui prin taxe și impozite la cheltuielile publice (art. 56 din Constituție) și, în consecință, domeniul fiscalității nu poate face obiectul reglementării prin astfel de norme juridice, raportat și la prevederile art. 139 din Constituție. Această reglementare impune, în opinia autorului, fără dubiu, ca impozitele să fie stabilite numai prin lege.

Așadar, autorul excepției de neconstituționalitate susține faptul că impozitul pe profitul minim trebuia reglementat prin lege, nu prin ordonanță de urgență, deoarece abilitarea Guvernului pentru a emite ordonanțe este limitată.

Judecătoria Timișoara apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 32 pct. 1 alin. (3) și ale art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 14 aprilie 2009, aprobată prin Legea nr. 227/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 12 iunie 2009, precum și prevederile art. 18 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003. Analizând motivele invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, obiectul acesteia îl constituie doar prevederile art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, precum și prevederile art. 18 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, astfel cum au fost modificate prin art. 32 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009, care aveau următorul conținut:

— Art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009: „Prevederile art. 32—34 intră în vigoare la data de 1 mai 2009.”;

— Art. 18 alin. (3) din Legea nr. 571/2003: „Pentru aplicarea prevederilor alin. (2), sumele corespunzătoare impozitului minim, stabilite în funcție de veniturile totale înregistrate la data de 31 decembrie a anului precedent, sunt următoarele:

Venituri totale anuale (lei)	Impozit minim anual (lei)
0 — 52.000	2.200
52.001 — 215.000	4.300
215.001 — 430.000	6.500
430.001 — 4.300.000	8.600
4.300.001 — 21.500.000	11.000
21.500.001 — 129.000.000	22.000
Peste 129.000.001	43.000”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, ulterior sesizării sale, prevederile art. 18 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au fost abrogate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 30 septembrie 2010.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) — *Statul român*, art. 15 alin. (2) — *Universalitatea*, art. 115 alin. (4)—(6) — *Delegarea legislativă* și art. 139 — *Impozite, taxe și alte contribuții*.

Curtea reține că prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011*, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, Curtea Constituțională și-a reconsiderat jurisprudența cu privire la sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, constatând că aceasta este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

Astfel, Curtea a statuat că „se poate solicita controlul de constituționalitate numai al acelor dispoziții legale care, în cazuri concrete, sunt incidente pentru soluționarea litigiilor aflate pe rolul instanțelor, legi sau ordonanțe în ansamblu ori doar anumite reglementări din cuprinsul acestora. Instituirea acestei proceduri de control al constituționalității legii aplicabile în cauza dedusă judecării instanței de fond, ca modalitate de acces la justiție, implică în mod necesar asigurarea posibilității de a o utiliza pentru toți cei care au un drept, un interes legitim, capacitate și calitate procesuală. **Condiția ca dispoziția legală criticată pentru neconstituționalitate să aibă legătură cu soluționarea cauzei este, evident, necesară, dar și suficientă.**”

Curtea a mai constatat că „prin aplicarea rigidă a condiției ca legea sau ordonanța să fie «în vigoare» la data ridicării excepției, ca și la data soluționării acesteia de Curtea Constituțională, se înlătură de la controlul de constituționalitate dispozițiile legale determinante în soluționarea cauzei”.

În aceste condiții, Curtea va analiza constituționalitatea dispozițiilor art. 18 alin. (3) din Legea nr. 571/2003, întrucât și-au produs efectele față de autorul excepției de neconstituționalitate, potrivit principiului *tempus regit actum*, și au legătură cu soluționarea cauzei.

*) Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.

În ceea ce privește dispozițiile art. 18 alin. (3) din Legea nr. 571/2003, precum și reglementarea prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 a unor măsuri în domeniul politicii fiscale, Curtea a statuat prin Decizia nr. 786 din 13 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 12 iunie 2009, că, referitor la încălcarea art. 115 alin. (6) din Constituție prin raportare la art. 56 din Constituție, critica nu poate fi primită, deoarece, pe de o parte, prevederea constituțională nu este aplicabilă persoanelor juridice, iar în ceea ce privește persoanele fizice autorizate, asimilabile întrucâtva persoanelor juridice, Curtea a reținut că textul criticat nu reglementează drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale ale persoanelor fizice derivând din statutul lor de cetățeni, ci obligații fiscale ce rezultă din desfășurarea unei activități economice generatoare de venituri impozabile.

Astfel fiind, nu se poate susține că, făcând trimitere la art. 56 din Constituție, ordonanța de urgență ar viza chiar îndatoririle ce revin persoanelor fizice în calitate de cetățeni.

Mai mult, în momentul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009, Guvernul s-a aflat într-o situație extraordinară, care impune măsuri urgente menite tocmai să consolideze situația economică a țării și să mențină în efectivitate bugetul public național.

Referitor la critica potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 încalcă și prevederile art. 139 din Constituție, Curtea a constatat că și aceasta este neîntemeiată. Astfel, Curtea a reținut că termenul „numai” folosit de prevederile alin. (1) al art. 139 din Constituție are semnificația de a interzice posibilitatea stabilirii de impozite și taxe pentru bugetul de stat prin acte normative inferioare ca forță juridică legii. În această categorie nu intră ordonanțele emise de Guvern, ci hotărârile Guvernului, care se emit pentru organizarea executării legilor, ordinele miniștrilor etc. A spune că expresia „numai” exclude posibilitatea adoptării de ordonanțe, fiind un domeniu rezervat legii organice, înseamnă a adăuga la Constituție.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Z-Agrobeea” — S.R.L. din comuna Săcălaz, județul Timiș, în Dosarul nr. 26.637/325/2009 al Judecătoriei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.031

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 319 din Codul de procedură civilă, ale art. 67 și art. 68 din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic și ale art. 89—96 din Legea învățământului nr. 84/1995

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 319 din Codul de procedură civilă, ale art. 67 și art. 68 din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic și ale art. 89—96 din Legea învățământului nr. 84/1995, excepție ridicată de Uniunea „Fundația Augusta” din Timișoara în Dosarul nr. 1.448/59/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.330D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 și art. 68 din Legea nr. 128/1997 și ale art. 89—96 din Legea nr. 84/1995 ca devenită inadmisibilă, întrucât aceste texte de lege au fost abrogate prin Legea nr. 1/2011, lege care nu a preluat soluția legislativă criticată. În ceea ce privește dispozițiile art. 319 din Codul de procedură civilă, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.448/59/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 319 din Codul de procedură civilă, ale art. 67 și art. 68 din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic și ale art. 89—96 din Legea învățământului nr. 84/1995.**

Excepția a fost ridicată de Uniunea „Fundația Augusta” din Timișoara cu prilejul soluționării unei contestații în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 319 din Codul de

procedură civilă, care reglementează procedura de contestare a hotărârilor judecătorești întemeiate pe greșeli materiale sau omisiuni, aduc atingere dreptului la un proces echitabil, întrucât prevăd judecarea contestației chiar de către instanța care a pronunțat hotărârea atacată, iar nu de o instanță ierarhic superioară. În ceea ce privește dispozițiile art. 67 și art. 68 din Legea nr. 128/1997 și ale art. 89—96 din Legea nr. 84/1995, arată că acestea stabilesc puteri suverane pentru senatul universității, cu efectul negării dreptului de proprietate al fondatorului universității.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 319 din Codul de procedură civilă, dispoziții potrivit cărora: *„Contestația se introduce la instanța a cărei hotărâre se atacă.*

Contestația se poate face oricând înainte de începutul executării silită, iar în timpul ei, până la împlinirea termenului stabilit la art. 401 alin. 1 lit. b) sau c). Împotriva hotărârilor irevocabile care nu se aduc la îndeplinire pe cale de executare silită, contestația poate fi introdusă în termen de 15 zile de la data când contestatorul a luat cunoștință de hotărâre, dar nu mai târziu de un an de la data când hotărârea a rămas irevocabilă.”

De asemenea, obiect al excepției îl constituie și dispozițiile art. 67 și art. 68 din Legea nr. 128/1997 privind Statutul

personalului didactic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 16 iulie 1997, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 67: „Structurile de conducere în instituția de învățământ superior sunt: senatul universitar, consiliul facultății, consiliul colegiului, consiliul departamentului și biroul catedrei. Prin Carta universitară se pot înființa și alte organisme colective specializate.”;

— Art. 68: „(1) Instituția de învățământ superior este condusă de senatul universitar, prezidat de rector. Fiecare facultate din structura instituției desemnează reprezentanți în senatul universitar, cadre didactice, cercetători și studenți, potrivit legii și Cartei universitare. Decanii facultăților, directorii de departamente și de colegii, direct subordonate instituției de învățământ superior, fac parte de drept din senatul universitar. La ședințele senatului universitar pot participa, ca invitați ai biroului acestuia, reprezentanți ai sindicatelor din instituția respectivă, precum și orice altă persoană din instituție sau din afara acesteia.

(2) Conducerea operativă a instituției de învățământ superior este asigurată de biroul senatului universitar, alcătuit din rector, în calitate de președinte, prorector/prorectori, secretar științific, director general administrativ și dintr-un reprezentant al studenților sau al organizațiilor studențești legal constituite la nivel de institut, membru al senatului. Membrii biroului senatului universitar, cu excepția directorului general administrativ, sunt aleși pe funcții de senatul universitar. Rectorul poate invita la ședința biroului decani, reprezentanți ai sindicatelor și ai asociațiilor studențești sau orice altă persoană din instituție sau din afara acesteia. Prin Carta universitară, senatul universitar poate include în biroul său decani sau directori de departamente ori de colegii.”

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 89—96 din Legea învățământului nr. 84/1995, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 10 decembrie 1999, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 89: „(1) Autonomia universitară constă în dreptul comunității universitare de a se conduce, de a-și exercita libertățile academice fără niciun fel de ingerințe ideologice, politice sau religioase, de a-și asuma un ansamblu de competențe și obligații în concordanță cu opțiunile și orientările strategice naționale ale dezvoltării învățământului superior, stabilite prin lege.

(2) Autonomia universitară se corelează cu principiul răspunderii personale și publice pentru calitatea întregii activități didactice și de cercetare științifică pe care o desfășoară instituția respectivă de învățământ superior.”;

— Art. 90: „(1) Comunitatea universitară este constituită din personal didactic, personal didactic auxiliar, personal de cercetare științifică, de proiectare, precum și din cei care studiază în instituția respectivă.

(2) Comunitatea universitară folosește în activitatea sa personal administrativ.”;

— Art. 91: „(1) Spațiul universitar este constituit din totalitatea edificiilor, terenurilor, campusurilor universitare, dotărilor de orice fel și cu orice destinație, folosite de instituția de învățământ superior, indiferent de titlul juridic sub care aceasta este îndreptățită să le utilizeze.

(2) Fac excepție de la prevederile alin. (1) spațiile și dotările aferente care aparțin Ministerului Sănătății și ministerelor cu

rețea sanitară proprie, în care se desfășoară învățământul medical superior de stat.”;

— Art. 92: „(1) Ansamblul de drepturi și obligații, precum și normele care reglementează viața comunității universitare în spațiul universitar propriu sunt cuprinse în Carta universitară a instituției de învățământ superior, adoptată de senatul universitar, în condițiile legii.

(2) Autonomia universitară vizează domeniile conducerii, structurării și funcționării instituției, ale activității didactice și de cercetare științifică, ale administrării și ale finanțării.

(3) Autonomia universitară se realizează, în principal, prin:

a) stabilirea structurii interne a instituției de învățământ superior, conform legii;

b) programarea, organizarea, desfășurarea și perfecționarea procesului de învățământ; stabilirea planurilor de învățământ și a programelor analitice în acord cu strategiile și cu standardele naționale ale dezvoltării învățământului superior; organizarea admiterii candidaților la studii și definirea criteriilor de evaluare a performanțelor academice și profesionale ale studenților;

c) proiectarea, organizarea și stabilirea formelor de învățământ postuniversitar, confirmate prin acreditarea programelor de studiu; stabilirea, împreună cu Ministerul Educației Naționale și cu alte autorități publice, agenți economici, organizații profesionale și patronale recunoscute la nivel național, a domeniilor în care se utilizează diplomele și certificatele proprii emise;

d) selectarea și promovarea personalului didactic ori ale celorlalte categorii de personal angajat, precum și stabilirea criteriilor de apreciere a activității didactice și științifice; acordarea titlurilor didactice, științifice și onorifice, în condițiile legii;

e) organizarea cercetării științifice și a documentării; organizarea activităților de editare și de tipărire; organizarea activităților audiovizuale; stabilirea programelor de cooperare cu alte instituții de învățământ superior și de cercetare, din țară și din străinătate;

f) eligibilitatea tuturor organismelor de conducere prin vot secret;

g) stabilirea necesității financiare și materiale; folosirea fondurilor și gestionarea lor, cu respectarea prevederilor legale; găsirea și stabilirea surselor suplimentare de venituri; organizarea și controlul serviciilor economico-gospodărești;

h) soluționarea problemelor sociale ale comunităților universitare; acordarea burselor de studiu și de cercetare, inclusiv a celor provenite din fonduri proprii;

i) organizarea de manifestări și activități științifice, culturale și sportive;

j) înființarea de fundații, conform legii; stabilirea și folosirea unor însemne și simboluri proprii;

k) asigurarea ordinii și disciplinei în spațiul universitar.

(4) În plan financiar autonomia universitară se realizează ca drept de gestionare, potrivit legii și răspunderii personale, a fondurilor alocate de la bugetul public național sau provenite din alte surse, inclusiv a veniturilor realizate din taxele în valută de la studenți și cursanți străini, potrivit criteriilor stabilite de comun acord cu Ministerul Educației Naționale.”;

— Art. 93: „(1) Membrii comunității universitare au dreptul de a lua parte la conducerea treburilor universitare; organismele de conducere se aleg prin vot secret, potrivit Cartei universitare, pentru perioade de 4 ani.

(2) *Organele alese, cu excepția rectorului, se confirmă de către senatul universitar. Rectorul se alege de către senat și se confirmă prin ordin al ministrului educației, cercetării și tineretului. O persoană nu poate ocupa funcția de decan sau de rector mai mult de două mandate succesive complete. Rectorul poate fi revocat din funcție de către senatul universitar prin aceeași procedură folosită la numire.*

(3) *Ministrul educației naționale îl poate suspenda din funcție, din motive justificate, pe rectorul unei instituții de învățământ superior, de stat sau particular, acreditată. Hotărârea de revocare sau de menținere în funcție a rectorului se ia de către senatul universitar, în cel mult 30 de zile de la data comunicării ordinului de suspendare.”;*

— Art. 94: *„(1) În senatele universitare și în consiliile facultăților studenții sunt reprezentați în proporție de o pătrime din numărul membrilor acestor consilii și senate, în condițiile stabilite de Carta universitară.*

(2) *Protecția membrilor comunității universitare în activitatea profesională și în spațiul universitar este înscrisă în Carta universitară. Abaterile de la deontologia universitară se analizează și se soluționează la nivelul consiliilor facultăților și al senatului.*

(3) *Membrii comunității universitare sunt obligați să respecte regulamentele interne ale instituției de învățământ superior, stabilite în conformitate cu Carta universitară.”;*

— Art. 95: *„Spațiul universitar este inviolabil. Accesul în spațiul universitar este permis numai în condițiile stabilite prin lege sau prin Carta universitară.”;*

— Art. 96: *„La nivel național autonomia universitară se manifestă prin relația directă a rectorului instituției de învățământ superior cu Ministerul Educației Naționale și prin alegerea reprezentanților instituției în organismele profesionale, conform legii.”*

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 40 privind dreptul la asociere și art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

Curtea constată că, ulterior sesizării sale cu excepția de neconstituționalitate, Legea nr. 128/1997 și Legea nr. 84/1995 au fost abrogate prin dispozițiile art. 361 alin. (2) din Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011.

Potrivit celor statuate însă prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, aflată în curs de publicare, dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate și care sunt aplicabile litigiului în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate în virtutea principiului *tempus regit actum* pot constitui obiect al excepției de neconstituționalitate, chiar dacă acestea au fost abrogate sau și-au încetat aplicarea.

Prin urmare, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor de lege cu care a fost sesizată, dispoziții care reglementau calea de atac care formează obiectul litigiului în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate și care au constituit temeiul acțiunii în contencios administrativ formulate de către Uniunea „Fundatia Augusta” din Timișoara.

Examinând prevederile de lege criticate, Curtea constată că prevederile art. 319 din Codul de procedură civilă au mai constituit obiect al excepției de neconstituționalitate în raport cu

aceleși text din Constituție și aceleași critici ca și cele invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 990 din 6 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din 4 ianuarie 2008, respingând excepția de neconstituționalitate, Curtea a reținut că, în calea extraordinară de atac a contestației în anulare, în principiu, nu se realizează un control judiciar asupra unei judecăți anterioare, ci se trece la soluționarea din nou a aceleiași pricini, ca urmare a introducerii unei cereri prin care se tinde la retractarea hotărârii pronunțate anterior, ceea ce și explică nereglementarea în art. 24 din Codul de procedură civilă, ca situație de incompatibilitate, a cazului în care judecătorul participă la soluționarea aceleiași pricini în contestația în anulare. Chiar dacă aceeași instanță urmează să soluționeze o cale de atac împotriva propriei sale hotărâri, soluția legislativă nu relevă niciun fine de neconstituționalitate. Astfel, soluționarea aparține unor complete cu o compunere diferită, iar părțile beneficiază de toate drepturile și garanțiile procesuale menite să le asigure dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil. S-a mai reținut că art. 319 alin. 1 din Codul de procedură civilă nu aduce nicio atingere principiului imparțialității instanțelor judecătorești, în contextul dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 21 din Legea fundamentală și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Cât privește criticile referitoare la soluționarea contestației în anulare de către instanța la care este introdusă cererea, Curtea, analizând dispozițiile Codului de procedură civilă, a observat că, de fiecare dată când legiuitorul a înțeles să dea în competență judecarea unei căi de atac unei alte instanțe decât celei la care se depune sau introduce calea de atac, a prevăzut expres acest lucru. În acest sens, Curtea, făcând referire la prevederile art. 288 alin. 2, art. 302, art. 282 alin. 1 și ale art. 299 alin. 2 din Codul de procedură civilă, a statuat că instanța, soluționând contestația în anulare, face o interpretare sistematică a dispozițiilor procesuale civile, exercitându-și competența atribuită de legiuitor.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește dispozițiile art. 67 și art. 68 din Legea nr. 128/1997 și ale art. 89—96 din Legea nr. 84/1995, Curtea constată că textele de lege criticate stabileau structurile de conducere în instituția de învățământ superior și conținutul autonomiei universitare. Autorul excepției este nemulțumit că aceste texte nu prevedeau implicarea fondatorului universității în conducerea universității, precum și că autonomia universitară avea inclusiv semnificația unei autonomii față de fondatorul însuși. Astfel, în opinia sa, dreptul său de proprietate asupra patrimoniului universității era lipsit de conținut.

Cu privire la această critică, Curtea reține că universitățile se bucurau, potrivit legii, de autonomie universitară, indiferent dacă erau de stat ori particulare. O astfel de reglementare nu făcea decât să dea expresie dispozițiilor constituționale ale art. 32 alin. (6), care, consacrand principiul autonomiei universitare, nu prevede un regim distinct pentru universitățile private. În acest sens, Curtea, prin Decizia nr. 731 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 11 iunie 2009, arăta că, „fără a nega fundamentul economic al universităților

particulare, proprietatea privată a acestora, înființate prin lege, fără scop patrimonial și cu afecțatiune specială, [...] acest fundament nu poate constitui și fundamentul instituirii unei forme de autonomie diferite de cea consacrată de art. 32 alin. (6) din Constituție [...]. Curtea constată că principiul constituțional al autonomiei universitare trebuie să își găsească reflectarea, în egală măsură, asupra organizării și funcționării procesului de învățământ, a statutului cadrelor didactice, a promovării în funcție a acestora, a normei didactice etc.”

Prin urmare, principiul autonomiei universitare nu putea dobândi o semnificație diferită în funcție de patrimoniul pe care se întemeia universitatea.

Curtea apreciază că această împrejurare nu era de natură a aduce atingere dreptului de proprietate. Astfel, așa cum s-a precizat în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale, exercițiul prerogativelor dreptului de proprietate nu trebuie absolutizat făcând abstracție de prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora „*Conținutul și limitele*

dreptului de proprietate sunt stabilite de lege”, precum și de cele ale art. 136 alin. (5), care consacră caracterul inviolabil al proprietății private, în condițiile stabilite de legea organică. În lumina acestor prevederi constituționale, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

Astfel, existența unor interese protejate deopotrivă de normele constituționale, așa cum este autonomia universitară, poate determina o reglementare specifică a exercițiului dreptului de proprietate.

În ceea ce privește critica raportată la dispozițiile Legii fundamentale privind dreptul la asociere, Curtea constată că acestea nu sunt incidente în cauză, constituirea structurilor de conducere a universităților nefiind o expresie a acestui drept constituțional.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 319 din Codul de procedură civilă, ale art. 67 și art. 68 din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic și ale art. 89—96 din Legea învățământului nr. 84/1995, excepție ridicată de Uniunea „Fundatia Augusta” din Timișoara în Dosarul nr. 1.448/59/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 526136